

egyesekek óhajára az 1934. II. törvénycikket, akkor lehetetlenség és az ügyvédség érdekeinek figyelmen kívül hagyása volna most elsikkadni engedni a törvény leglényegesebb és legértékesebb rendelkezését a kisebbség megfelelő képviselőinek lehetőségét egyrészt, másrészt pedig azt, hogy a kamara tagjainak minden árnyalata és felfogása e kisközgyűlésen szóhoz juthasson.

Hiszen ma már hetvenöt emberből álló csoport hét-nyolc kisközgyűlési tagot hozhat be.

Mi a törvény helyes magyarázata alapján csak arra az álláspontra tudunk jutni, hogy amennyire helyeselnők, ha sikerülne a Kamara választmánya és tisztviselői kara megválasztásánál, amely nem a kisebbségi rendszer alapján épül fel, lehetőleg egységes felfogásra jutni, annyira elhibázottnak tartanók, ha a kisközgyűlési választások nem a párt harcok elveket kialakító és kiformaló erején keresztül folynának le.

Jusson csak a kisközgyűlésben szóhoz minden árnyalat és az ottani komoly, az ügyvédség érdekét szolgáló munkában tünjék fel minél több újabb kartárs, akinek felszólalása, működése, munkája, újabb és újabb értékét lesz alkalmas a kisközgyűlésen keresztül az ügyvédség számára felfedezni s az ügyvédség munkájába bevonni. Ez ennek a törvénynek az értéke, s ezt az értéket elsikkadni hagyni lehet opportunus, lehet kényelmes, de semmiesetre sem az ügyvédség érdekében való. V. M.

A mi bajaink. I. A Kúria 54. számú döntvényében megállapította, hogy száz pengőn aluli ügyvédi költségkövetelések is a községi bíróság elé tartoznak. A döntvény indokolásának végén azzal vigasztalja az ügyvédeket, hogy „gyakorlatilag” ez semmiféle áthidalhatatlan akadállyal nem fog járni, mert hiszen egyrészt a járásbíróság előtt mindig lehet fizetési meghagyás útján fellépni, de meg másrészt ha a községi bíró előtt perlünk és az hatáskörét leszállítaná, a járásbíróság többé már a pert hatásköréből el nem utasíthatja. (Pp. 759. §.)

Nagyon hálás szívvel fogadjuk a nagyméltóságú kir. Kúria vizsgáló szavait, azonban mindebben nem is a hatáskör kérdése volt ránk nézve a fontos, hanem az *illetékességé*. Amíg ugyanis a Kúria e döntvényével a 197100/1914. B. M. rendelet 9. §. VII. 7. pontját törvényellenesnek ki nem mondta (az 1869. IV. t.-c. 19. §. 2. bekezdése értelmében megállapítván, hogy a miniszteri rendelet a kapott felhatalmazás korlátait áthágta), addig az ügyvéd a Pp. 36. §. alapján mindig fordulhatott a saját lakóhelye szerinti bírósághoz. Ez az illetékesség azonban a döntvény óta a száz pengőn aluli ügyekben egyszerűen megszűnt, mert hiszen sem a fizetési meghagyásos eljárásban (a Pp. 589. §-ából kitünőleg), sem pedig a községi bírásokban (Pp. 760. §.) az illetékesség e fajtája nem alkalmazható. Vagyis tehát ép a legkisebb költségtartozásoknál kénytelen az ügyvéd másutt lakó adósát az alperes helye szerint illetékes bíróságnál perelni (már akár fizetési meghagyással a járásbíróságnál, akár panasszal a községi bíróságnál). Tehát ez ügyekben nemcsak a perléssel járó készkiadásokat

és idővesztéséget, hanem a helyettes költségeit is kockáztatja a mindig kérdéses behajthatóság ellenére is. Ha a száz pengőn felüli költségnek behajtására indított perben az ügyvédnek módjában áll saját személyes bírósága előtt fellépni, ahol saját maga láthatja el a tárgyalást, mennyivel inkább meg kellene, hogy legyen ez a joga a kisebb ügyekben. Mért az 54. számú döntvény óta fennálló helyzet azt jelenti, hogy az ügyvédek inkább le fognak mondani másutt lakó adósaikkal szemben fennálló, száz pengőt meg nem haladó követeléseik késes eredményű behajtásának megkísérléséről, mintsem hogy a perbeli helyettesítéssel okvetlenül felmerülő költségeket viseljék.

II. Azt a szent dogmát, hogy biztosítási végrehajtás *csak* a költségre el nem rendelhető, az újabb bírói gyakorlat már kikezdte egy kicsit. Abban már megállapodott a Kúria gyakorlata, hogy ha a tőkén kívül költségben is marasztaló ítélet alapján a kötelezett fél csak a tőkét helyezte letétbe, úgy az ellenfél javára egyedül a perköltség erejéig biztosítási végrehajtás elrendelhető; ugyanígy akkor is, ha váltóperben felperes, időközi fizetés folytán, a költségre szállította le a keresetet. Viszont, ha rendes perben bármi okból csak a költségre szólt a marasztalás, erre a Ppé. 51. §. alapján nem rendelhető el a biztosítási végrehajtás a Kúria szerint, holott az előbbi esettel ez teljesen analóg. A budapesti Törvényszék szerint csak olyan ítélet alapján lehet a perköltségre biztosítási végrehajtást elrendelni, amely a keresetével elutasított felperest marasztalta a perköltségben.

A budapesti Törvényszéknek egyik legújabb (14.114/1933.) határozatából azonban úgylátjuk, hogy e kérdés körül ismét az ügyvédekre kedvezőtlen szelek fújdogálnak a judikaturában. A Törvényszék ugyanis azt mondta ki, hogy ahol a jogorvoslattal megtámadott ítélet egyedileg határozott ingók átadására és perköltségre szólt, ott az ingókra zárlatnak természetesen helye van, viszont a költség erejéig nem lehet biztosítási végrehajtást kérni emellett, mert „biztosítási végrehajtást csak a költségre nem lehet elrendelni.” Ez a határozat mereven szembe helyezkedik nemcsak a törvényszéki, de a kúriai gyakorlat benső rációjával is. Ha egyszer pénzzolgáltatásra kötelező ítélet esetén lehet az alperes ellen, aki tőkét és kamatot igen, de a költséget nem biztosította, elrendelni a biztosítási végrehajtást, akkor miért más az eset ott, ahol nem pénzt, de meghatározott ingókat kell szolgáltatnia az alperesnek?

Dr. Hajdu Miklós.

Magyar ügyvédi költségkövetelések bírói érvényesítése Németországban német megbízókkal szemben. A német polgári perrendtartás szerint vagyoni jogi ügyekben külföldi bíróság ítélete többek között az esetben sem végrehajtható, ha az illető ország és Németország között nincs végrehajtási viszonyosság. Márpedig Magyarország és a Német birodalom között — az 1905. július 17-i hágai polgári jogsegélyegyezmény 18. és 19. szakaszának eseteit (a felperessel vagy a mellékbeavatkozóval szemben megállapított költségek) kivéve —